

Anže Okorn

S-kokice

Z računalniško animacijo »skozi« človeško oko v vesoljsko brezmejnost ... pa do Zemlje in *zoom in* efekta, ki spominja na tisto prvo sekundo ali dve, ko uporabnik zažene aplikacijo Google Earth: na štenge – natančneje eno številnih javnih stopnišč stanovanjske in poslovne soseske Silver Lake v osrednjem Los Angelesu; stopnišč, za katerih ikoničnost je poskrbela sizifovska **Glasbena skrinjica** (The Music Box, 1932, James Parrott) Laurela in Hardyja (bolj znana kot Stan in Olio), leta 1932 nagrajena s prvim oskarjem v zgodovini, podeljenim za kratki igrani film.

Glasbeni video za komad *Powder Cocaine* – sodelovanje raperjev Evidencea in Sluga ter pevca Catera – v režiji Jasona Goldwatcha.

Vse se je začelo z Alchemistovo glasbeno podlago, tako zvanim beatom, ki je Evidencea spominjal na glasbo Beatlov in Beach Boysov ter posledično njegovo mamo, njihovo fanico. Poslal ga je Cateru, da bi ta spisal in odpel refren z naslednjim navodilom v mislih: »Poskušaj zveneti čim bolj belo!«

In pevčevo besedilo o glasovih v glavi, ki ga skušajo pahnuti v norost, se konča z naslednjimi besedami: »[...] v redu bom kot kokain v prahu ...«

Nikakor ne gre za propagiranje te droge, ampak ironijo: »v redu« kot »tooth comb«, pojasni v enem izmed intervjujev Evidence, se pravi zobje glavnika ali celo »v redu« kot »frog hair«, žabje dlake, ki seveda (v večini primerov) sploh ne obstajajo. Primera se poigrata z obema pomenoma besede »fine«: »v redu« ali »fino« kot razmeroma dobro postaja nekaj tankega, ozkega, vitkega oziroma komaj zadostnega, v našem primeru pa predvsem finega, drobnega ter delikatnega ... kot zrnca kokaina – »belega«, kot ga je, kadarkoli že, poimenovala ulica.

Kapsula, ki jo med palcema in kazalcema na začetku videospota drži Evidence, je polna kroglic različnih barv ... vemo pa, da bela vsebuje ves spekter teh oziroma je zmes vseh možnih vidnih valovnih dolžin ...

Iz odprte kapsule se vsuje mavrica skokic! Ti prizori oziroma vsaj večina ne bi mogli biti bolj *hip hop*, ki temelji na vzorcih, tako imenovanih *samplih*, saj so dejansko »sposojeni« iz reklame za LCD televizor SONY Bravio: »barvo, [ki ni] kot nobena druga«. Skokice – za snemanje na enem izmed klancev San Francisca (!) so jih uporabili več kot 270.000 – veselo poskakujejo v kontrast obema raperjema, mirno sedečima na stopnicah, ki jih je *street art* v čast komiki muk najbolj znanega filmskega para debeluha in suhca pobarval kot klavirske tipke. Ves čas v počasnem posnetku, na meji popolnega mirovanja, ne le da bi prišle odbijajoče se skokice in njihove žive barve do izraza, ampak tudi zaradi »*slow flow*« rapanja, v katerem

šteje vsaka beseda, ki jo sem in tja še podkrepi za raperje tako značilna, a upočasnjena kretnja – kot bi se Slug in Evidence bala, da bosta že ob naslednjem prehitrem gibu ali znorela ali pa bosta označena za naspidirana, evforična ter naegotripšana uživalca.

Skratka, Evidence rapa, da je kokain »od hudiča droga« – to pa »od hudiča reklo«; o »slonjih rilcih« in pladnjih, na katerih jim je prineseno ... o nezaceljivi rani med polno ritjo, polnimi usti ter še bolj polnimi nosovi in sinusi: o frendih, ki so »marinirani v bolečini«, medtem ko se on »trudi biti boljši« ...

Nakrizirani, nervozni, paranoični in pač »našmrkani«: na primer Ray Liotta v **Dobrih fantih** (Goodfellas, 1990, Martin Scorsese); Melora Walters kot Claudia v **Magnoliji** (Magnolia, 1999) Paula Thomasa Andersona ali pa Julianne Moore v njegovih **Vročih nočeh**. Pa Švaba (Milan Marić) in Pinki (Dušan Pekić) v Dragojevičevih **Ranah** (1998) ... ter vsi v Vincijeve **Pokru** (2001, Vinci Vogue Anžlovar). Filmski **Snif** (Blow, 2001, Ted Demme)!

Music Box Steps, kot se uradno imenujejo stopnice iz *Glasbene skrinjice*, po katerih sta štorasti zaboj s klavirjem prenašala še bolj štorasta Stan in Olio, so idealno snemalno prizorišče za glasbeni video o kokainu oziroma *smalltalkovskem* »v redu« kot nepoglobljenem odgovoru na vprašanje o tem, kako smo ... Stisnjeno med žičnate ograje okoli hiš na ulicah Vendome in Descanso Drive; med poimenovanje po filmski klasiki in zanemarjenost pozabe. Prizore obojega lepo zoperstavi deseta minuta filmskega eseja **Los Angeles Plays Itself** (2003, Thom Andersen) ... L.A. igra samega sebe oziroma se izigrava: »Ne potrebuje mene. Potrebuje drugo opico!«

Med hitrim in srečnim začetkom ter počasnim padcem, med oceani v glavi in hudourniki za čez noč – nenehno na pol poti z dežja pod kap: »Ko se baterija iztroši, gre v smeri baterijskega pekla.« Od prijateljeve graščine, pred katero je Evidence napisal svoj verz za ta komad, do zavedanja, da sta konec koncev pomembna le njegova partnerica in sine. Od multinacionalke Sony do neodvisne založbe Rhymesayers Entertainment. Belimo si glavo in odpadne vode ... Od mikro do makro kozmosa skozi očesne žilice in živce – v rikverc. Vizualno slavljenje barv in ne le ene same.

Ter grafit srčka na vsaki stopnici! **E**